

Arrest

nr. 314 503 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) januari 2001.

1.2. Verzoekster dient op 28 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 19 april 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 mei 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A. A. M., verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Madhiban-clan te behoren. U bent geboren op [...] januari 2001 in het dorp Saddeh Higlo van het district Galkayo gelegen in de provincie Mudug, waar u uw hele leven verbleef.

Toen u zeven à acht jaar oud was ging u een drietal maanden naar de Koranschool, maar omdat u gediscrimineerd werd door uw clanafkomst stopte u daarmee. U ervaarde daarnaast dagelijkse discriminatie omdat u tot een minderheidsclan behoorde.

Op 4 september 2021 ging u samen met uw moeder hout verzamelen op het platteland niet zo ver van jullie huis. Jullie gingen elk op een plek naar hout zoeken en toen jullie van elkaar gescheiden waren viel een man u aan. Deze man probeerde u seksueel te misbruiken en hield u onder bedwang met een mes. De man stak zijn mes in uw been en schouder en nam een steen en sloeg hiermee op uw hoofd. U schreeuwde, waarop uw moeder u te hulp schoot en de man sloeg met een steen. Hij draaide zich vervolgens om en stak op zijn beurt met zijn mes in de arm en schouder van uw moeder. Hij draaide zich weer om naar u en uw moeder sloeg hem opnieuw met een steen in zijn nek, waardoor hij viel. Jullie konden wegvluchten en gingen naar huis. Ongeveer twee uur later stond diezelfde man, met twee andere mannen, aan uw deur. Uw broer A. N. probeerde hen tegen te houden, maar werd doodgeschoten. Uw moeder en u konden wegvluchten en gingen naar het huis van mensen van jullie clan in het dorp. Jullie bleven daar die nacht slapen en de volgende ochtend vertrokken jullie richting Mogadishu. Vier dagen later kwamen jullie in de hoofdstad aan.

U verliet Somalië op 25 september 2021 en u vloog via Turkije naar België. U kwam aan in België op 27 september 2021 en u diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw besnijdenisattest en een medisch attest met betrekking tot uw verwondingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit het medisch attest dat u neerlegt blijkt dat u soms angstig bent en hoofdpijn heeft (zie administratief dossier, stuk 2). Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u uitgelegd dat u steeds mocht aangeven als u een extra pauze wenste (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.04.2024 (verder NPO), p. 2). U maakte hier geen gebruik van. Ook moet nog opgemerkt worden dat er twee pauzes werden gehouden (NPO, p. 14 en 22).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Verder verklaarde u de tolk goed begrepen te hebben (NPO, p. 27). Ook gaf u aan alle vragen goed begrepen te hebben en wenste u niets meer toe te voegen of te vragen (ibid.).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Voorafgaand dient opgemerkt dat u zich op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk voordeed als een minderjarige. U verklaarde meer bepaald geboren te zijn op 1 augustus 2006 (Fiche NBMV, d.d. 28.09.2021 en Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 28.09.2021). Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd en uit de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 28 oktober 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 bleek dat u op het ogenblik van het onderzoek 22.4 jaar oud met een standaarddeviatie van 2.5 jaar, en dus niet kan worden beschouwd als

minderjarige. Gevraagd of u hier nog op wilde reageren, antwoordde u niet te willen reageren, maar stelt u dat u de informatie gaf die u had gekregen, het getest werd en het normaal was (NPO, p. 5). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de poging tot verkrachting die u meemaakte en de vrees in geval van terugkeer die u hieraan koppelt.

U verklaart dat u werd achtervolgd door een man toen u samen met uw moeder hout ging verzamelen en dat deze man u probeerde te verkrachten toen u van uw moeder gescheiden was. U stelt dat hij twee uur na dit incident, samen met twee andere mannen, aan uw huis stond op zoek naar u. Uw broer hield hen tegen en werd vermoord. U vluchtte, samen met uw moeder, naar andere dorpsgenoten van dezelfde clan (NPO, p. 22).

Gevraagd door wie u precies werd gevolgd, antwoordt u dat hij een dorpsbewoner was en hij behoorde tot de personen die de macht hadden (ibid.). Gevraagd of u deze persoon kende, stelt u hem niet te kennen en zegt u opnieuw dat hij van het dorp was (NPO, p. 22-23). Verder gevraagd hoe u wist dat hij van uw dorp was, antwoordt u dat hij u volgde vanuit het dorp (NPO, p. 23). Gevraagd of hij in het dorp woonde, twijfelt u opeens en stelt u dat u denkt dat hij van het dorp was omdat hij vanuit het dorp kwam toen hij jullie volgde en dat de twee mannen, met wie de persoon naar uw huis kwam, ook van uw dorp waren (ibid.). Echter, wanneer er u even later gevraagd wordt wie die twee andere mannen waren, antwoordt u enkel dat ze van dezelfde clan waren als uw vervolger, maar dat u hun identiteit niet kent (NPO, p. 24). Dat u niets kan zeggen over de identiteit van uw vervolgers, die volgens u van uw dorp afkomstig waren en er woonden, is opmerkelijk. Daarnaast is het merkwaardig dat hoewel u niet weet wie deze personen zijn, u er wel van overtuigd bent dat ze van uw dorp zijn.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat er precies gebeurde nadat uw moeder tussenkwam. Gevraagd wat er gebeurde met de man nadat hij werd geslagen, antwoordt u dat hij op u leunde, uw moeder hem sloeg met een steen op de achterkant van zijn hoofd, hij zich keerde naar uw moeder en haar verwondde met zijn mes, hij zich terug naar u keerde, uw moeder hem vervolgens met een steen in zijn nek aanviel en hij op de grond neer viel (NPO, p. 24). Gevraagd of de persoon u volgde naar uw huis, antwoordt u van niet en zegt u dat hij viel, zijn bewustzijn verloor en jullie naar huis gingen (ibid.). Gevraagd hoe hij wist waar u woonde, stelt u opeens dat hij naar jullie keek en u geloofde dat hij jullie volgde (ibid.). Verder gevraagd wanneer hij u volgde, antwoordt u dat u niet weet hoe hij exact wist waar uw huis was, hij met twee andere personen kwam, u denkt dat hij jullie volgde toen hij viel, hij misschien viel door de pijn en hij zijn bewustzijn niet verloor en hij u misschien op dat moment achtervolgde (ibid.). Dat u uw verklaringen opeens aanpast doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder is het ook zeer opmerkelijk dat u verklaart tijdens het weglopen niet eens naar achter te hebben gekeken om te zien of uw vervolger u achtervolgde (ibid.), hetgeen toch een logische reactie zou zijn indien u werkelijk voor uw leven aan het rennen was.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de aanval kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan het overlijden van uw broer A. N. Daarnaast weet u ook niet door wie hij werd vermoord (NPO, p. 24). Het feit dat u geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over het overlijden van uw broer, belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd.

Verder is het ook opmerkelijk dat u hierna geen problemen meer heeft gekend. U verklaart dat u, nadat de drie mannen naar uw huis kwamen, vluchtte naar mensen van uw clan (NPO, p. 22). Gevraagd of de personen die naar uw huis kwamen u niet meer hebben gezocht, verklaart u dat ze u niet zochten omdat u het land verliet op dat moment (NPO, p. 25). Opgemerkt dat u verklaarde te zijn gevlucht naar het huis van personen van uw clan en daar een nacht te hebben doorgebracht en gevraagd of ze u toen niet probeerden te zoeken, antwoordt u dat ze naar jullie zochten, maar de familie jullie verstopte (ibid.). Verder gevraagd of ze naar hun huis zijn gekomen, zegt u dat ze niet kwamen, maar de vrouw waarbij u verbleef u vertelde dat er drie mannen met hun wapens rondhingen (ibid.). U verklaarde eerder tijdens het interview dat er slechts twee families van uw clan woonden in uw dorp (NPO, p. 6). Dat ze jullie niet zijn komen zoeken bij deze personen is dan ook heel opmerkelijk en overtuigt niet.

Als bewijs van de aanval legt u een medisch attest voor waarin melding wordt gemaakt van verschillende fysieke letsels, namelijk een litteken op uw arm de grootte van een appelsien en een litteken boven uw linkerslaap van ongeveer drie à vier centimeter lang (zie administratief dossier, stuk 2). Uit dit attest kan echter niet objectief worden afgeleid wanneer en in welke omstandigheden u deze wonden heeft opgelopen.

Voorgaande toont aan dat er geen geloof kan gehecht worden aan de poging tot verkrachting en de problemen die hieruit voortvloeiden.

Voorts dient ook opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u op heden geen contact meer heeft met uw familie. U verklaart dat u uw moeder voor het laatst sprak voor uw vertrek uit Mogadishu en u uw vader en broers en zussen voor het laatst sprak op de dag dat u uw dorp verliet (NPO, p. 14). U stelt sindsdien geen contact meer te hebben met hun (ibid.). U verklaart verschillende keren hulp te hebben gezocht en stelt het aan uw sociaal assistent te hebben verteld (ibid.).

Vooreerst bent u inconsistent in uw verklaringen over het bezitten van een telefoon. Zo stelt u aanvankelijk dat uw familie geen gsm had, om dan meteen erna te verklaren dat jullie enkel een kleine gsm met simkaart hadden (NPO, p. 14). Gevraagd of u voorzorgsmaatregelen heeft getroffen bij uw vertrek om in contact te blijven met uw familie, vraagt u zich af wat u had moeten doen (NPO, p. 17). De vraag herhaald, antwoordt u dat u voorzorgsmaatregelen trof door 'het nummer' mee te nemen (ibid.). Gevraagd wat u precies geprobeerd heeft om in contact te komen met uw familie, stelt u dat u hun nummer probeerde te bellen, maar dit niet actief was, u met uw sociale assistent sprak over tracing, maar dat er nog niets is uitgekomen (ibid.). Verder gevraagd welke pogingen u ondernam om de tracing op te starten, antwoordt u dat u niets kan doen en geen stappen kan ondernemen omdat u de verantwoordelijkheid niet heeft en geen papieren hebt (NPO, p. 15). Gewezen op het feit dat het Rode Kruis u kan helpen bij het vinden van familieleden, antwoordt u dat ze hierover spraken, u de namen van uw familieleden doorgaf toen u asiel aanvraagde maar de opsporing tot nu toe niet opgestart is (ibid.). Gevraagd of u enige bewijsdocumenten heeft met betrekking tot de opsporing van uw familie, antwoordt u van niet (ibid.). Uit uw summierende verklaringen blijkt weinig wil en vastberadenheid om uw familie te lokaliseren. U legt steeds de verantwoordelijkheid bij de asielautoriteiten/het opvangcentrum en verwijst telkens naar het gebrek aan mogelijkheden om uw familie te contacteren, maar toont op geen enkel moment aan wat u zelf ondernomen heeft om het contact met uw familie te herstellen. Aangezien u kan lezen en schrijven en u als volwassene uw familie en land van herkomst verlaten hebt, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u intensievere pogingen zou ondernemen om opnieuw contact met hen te krijgen.

Het bovenstaande doet vermoeden dat u de Belgische asielautoriteiten geen zicht wilt bieden op waar en in welke omstandigheden uw netwerk in Somalië zich op heden bevindt.

Daarnaast stelt u dat u het slachtoffer bent van discriminatie wegens uw toebehoren aan een minderheidsclan. Uit de door u aangehaalde incidenten kan echter geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden omdat deze niet zwaarwichtig zijn. Gevraagd welke problemen u precies heeft ondervonden door het behoren tot een minderheidsclan, antwoordt u vele problemen en beledigingen te hebben gekend en stelt u dat jullie niet naar school konden gaan, jullie werden geslagen en jullie hier niets over konden zeggen (NPO, p. 6). Verder gevraagd welke problemen u specifiek meemaakte, verwijst u naar een relatie die u gedwongen moest stoppen omdat zijn familie u bedreigde (NPO, p. 6-7). Gelet op het feit dat u hier zelf geen vrees aan koppelt, blijkt niet dat u nadat u uw relatie stopzette nog problemen hebt gehad met deze familie en kan gesteld worden dat u hier geen problemen meer mee zal kennen ingeval van terugkeer. Verder geeft u nog aan dat u omwille van uw clan wordt uitgemaakt tijdens het halen van water uit de waterput en u moest stoppen met de Koranschool omdat u gediscrimineerd werd door leeftijdsgenoten (NPO, p. 7 en 17). Er kan echter bezwaarlijk gesteld worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u als gevolg hiervan een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat uw vrouwelijke genitale verminking (VGV) betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. U legt hiervan ook een attest neer. Gevraagd waarom u een besnijdenisattest neerlegt, antwoordt u problemen te kennen omwille van uw besnijdenis (NPO, p. 4). Gevraagd welke problemen u ervaart door uw besnijdenis, stelt u dat u bijvoorbeeld pijn ervaart tijdens uw maandstonden (ibid.). Gevraagd welke vrees u voor uzelf heeft in verband met VGV bij terugkeer, antwoordt u dat u vreest om bij terugkeer een gedwongen huwelijk te moeten ondergaan en pijn te zullen ervaren indien u seksuele betrekkingen zou hebben (NPO, p. 4 en 25). Er dient opgemerkt dat deze vrees voor een gedwongen huwelijk niet gebaseerd is op enige concrete feiten maar louter een hypothetische bewering is. Er kan op basis hiervan geen reële en/of actuele vrees bij terugkeer worden vastgesteld.

Ter zake dient nog opgemerkt dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de

fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

U haalde verder geen andere redenen aan inzake uw VGV. Uit uw verklaringen kan derhalve niet worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw besnijdenisattest en medisch attest werden hierboven reeds besproken. Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient u bijgevolg voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de

gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Mudug te worden beoordeeld.

Mudug wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en waar het willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Mudug een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Mudug is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De controle over de regio Mudug die samen met Galgaduud de deelstaat Galmudug vormt, is verdeeld tussen de deelstaat Galmudug en de deelstaat Puntland. Puntland controleert de noordelijke helft van de regio. Gaalkacyo, de hoofdstad van Mudug, is ook verdeeld waarbij Puntland het noordelijke deel van de stad controleert en Galmudug het zuidelijke deel. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de overheid gesteunde milities tegen al-Shabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio. Zo werd Harardhere, een strategisch belangrijke havenstad, in januari 2023 heroverd op de groepering.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Mudug geschat op 1.317.403 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 87

geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (48). Dit zijn vooral gevechten tussen het Somalische leger, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilitie, tegen al-Shabaab. Andere geweldincidenten betreffen vuurgevechten tussen de aanwezige veiligheidsdiensten onderling, interclangeweld en AS-aanvallen tegen de veiligheidsdiensten. ACLED noteert twee incidenten waarbij geweld uitbreekt tussen twee AS-groepen doordat één AS-groep probeerde de terreurgroep te ontvluchten en zich over te geven aan de overheid. ACLED noteert in totaal 914 dodelijke slachtoffers in de regio Mudug door dit type van geweld. Er worden geen burgerdoden geregistreerd. Droneaanvallen van het Amerikaanse leger tegen AS-doelwitten vormen de meerderheid van de 19 geregistreerde incidenten onder de categorie explosions/remote violence. De overige incidenten zijn aanslagen door alShabaab op de veiligheidsdiensten en geallieerde militieën. Al-Shabaab pleegt ook een suicide vehicle-borne IED (SVIED)-aanslag tegen een safehouse waar leden van het federale parlement zaten alsook de president van de deelstaat Galmudug. Onder violence against civilians noteert ACLED 20 incidenten met 24 burgerdoden, het betreffen voornamelijk clanconflicten omwille van bloedwraak of een grondgeschil. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/onveiligheid en in mindere mate omwille van droogte en overstromingen, hervestigt zich in Galgaduud of binnen dezelfde regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Mudug sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Mudug in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mudug een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens stelt zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Na een samenvatting van de motieven in de bestreden beslissing gaat verzoekster in op de principes met betrekking tot geloofwaardigheid. Vervolgens gaat verzoekster dieper in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing.

Zij vindt dat de commissaris-generaal een subjectieve beoordeling doet waar hij vaststelt dat verzoekster de asieliinstanties trachtte te misleiden over haar leeftijd. Zij stelt dat ze haar verklaring steunde op datgene wat haar moeder haar vertelde. Ze gaat akkoord met de resultaten van het leeftijdsonderzoek alhoewel ze er ook op wijst dat er wel degelijk een voorbehoud moet worden gemaakt bij de betrouwbaarheid en nauwkeurigheid van de leeftijdstest die in België gebruikt worden om de meerderjarigheid van bepaalde asielzoekers vast te stellen.

Verder wijst verzoekster erop dat ze dacht dat de mannen die haar aanvielen van haar dorp waren omdat ze van het dorp vandaan kwamen en haar in het dorp ook kwamen opzoeken. Zij geeft ook aan dat het niet merkwaardig is dat ze er vanuit ging dat de ouders afkomstig zouden zijn van haar dorp omdat ze zelf niets anders kent. Ze verwijt de commissaris-generaal verder gebruik te maken van een cascaderedenering en niet

voldoende te motiveren waarom er geen geloof wordt gehecht aan het overlijden van haar broer. Ze stelt dat de commissaris-generaal gebruik maakt van een subjectieve beoordeling waar hij stelt dat het opmerkelijk is dat de daders verzoekster en haar moeder niet hebben opgezocht bij de andere familie in het dorp die tot dezelfde clan als verzoekster behoort.

Ze wijst ook op het medisch attest met betrekking tot haar littekens dat ze heeft neergelegd, wat volgens haar overeenstemt met haar verklaringen. Volgens haar moet er een omkering van de bewijslast zijn omdat zij vindt dat ze het meer dan aannemelijk maakt dat ze in het verleden mishandeling heeft ondergaan.

Wat betreft haar familie, stelt verzoekster dat ze meermaals hulp gezocht heeft om hen te vinden maar dat de tracing nog niet gebeurd is.

Zij verwijt de commissaris-generaal uit te gaan van een eenzijdige enge en negatieve interpretatie waarbij hij geen enkele aandacht schenkt aan bepalende aspecten zoals de vertaling, de aanwezigheid van een tolk, haar jonge leeftijd, het verloop van de tijd en talloze culturele aspecten zoals schaamte, gezagsrelaties en eergevoelens. Zij is dan ook van mening dat de commissaris-generaal haar het voordeel van de twijfel zou moeten toekennen.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar vrees voor vervolging omwille van gedwongen huwelijk en het risico op (herhaalde) vrouwelijke genitale verminking. Zij wijst eerst op de principes waarbij ze verwijst naar diverse landeninformatie. Ze wijst erop dat gedwongen huwelijk in Somalië nog vaak voorkomt waarbij slachtoffers van verkrachting vaak verplicht worden om te huwen met de dader. Zij wijst ook op haar vrouwelijke genitale verminking (VGV) type II en dat ondanks dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud niet zelf de vrees aanhaalde om opnieuw slachtoffer te worden van VGV er wel voldoende aanwijzingen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Zij verwijst en citeert hierbij uit verschillende bronnen. Zij haalt aan dat ze opnieuw VGV zal moeten ondergaan alvorens zij zou kunnen trouwen en dit risico bij de lagere economische klasse, zoals zij, nog hoger is.

Verzoekster haalt in haar verzoekschrift ook een vrees voor vervolging aan doordat ze tot een minderheidsclan behoort. Zij stelt dat zij werd gediscrimineerd op alle mogelijke niveaus waarbij ze niet vrij kon trouwen, werd geslagen, geen toegang had tot onderwijs en geen bescherming kreeg van een meerderheidsclan.

Zij stelt verder tot een specifieke sociale groep te behoren die een aantal vervolgingsgronden combineert met name de vrees als alleenstaande vrouw zonder netwerk die slachtoffer werd van VGV. Ze wijst erop dat ze bovendien nog behoort tot een minderheidsclan en dat mensen die terugkeren uit Europa ook nog eens te maken krijgen met een stigma en vooroordelen. Bij terugkeer wijst zij erop dat ze bloot zal komen te staan aan verschillende vervolgingsrisico's waaronder seksueel geweld. Ze verwijst naar en citeert hierbij uit een nota van NANSEN.

Verzoeker gaat vervolgens nog in op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijst erop dat EUAA het grootste aantal veiligheidsincidenten van de provincie Mudug in Galkacyo situeert, het district waar verzoekster van afkomstig is. Zij wijst nog op persoonlijke omstandigheden waardoor zij meer risico zou lopen met name het feit dat ze deel uitmaakt van een minderheidsclan, zij sinds 2021 geen contact meer heeft met haar familie, ze een lage sociaaleconomische klasse heeft en ze een jonge alleenstaande vrouw is die terugkeert uit het Westen.

Tot slot benadrukt ze dat er voor haar geen intern vluchtalternatief is binnen Somalië.

2.2. Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgende overtuigingsstukken bij:

“3. Bron: NANSEN - *Gegronde vrees tot vervolging van een alleenstaande, ontheemde vrouw zonder netwerk in Somalië (inclusief Mogadishu) die slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking, februari 2019*;

4. Bron: ASYLOS, *Somalia: Possibility of repeat FGM (Type III after Type I)* Asylos, Juli 2022;

5. Bron: ASYLOS, *Somalia: Situation of 'Westernised' Returnees Asylos, December 2021*”.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekster op de motieven uit, houdt in dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

Uit het medisch attest dat u neerlegt blijkt dat u soms angstig bent en hoofdpijn heeft (zie administratief dossier, stuk 2). Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u uitgelegd dat u steeds mocht aangeven als u een extra pauze wenste (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.04.2024 (verder NPO), p. 2). U maakte hier geen gebruik van. Ook moet nog opgemerkt worden dat er twee pauzes werden gehouden (NPO, p. 14 en 22).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Verder verklaarde u de tolk goed begrepen te hebben (NPO, p. 27). Ook gaf u aan alle vragen goed begrepen te hebben en wenste u niets meer toe te voegen of te vragen (ibid.).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster laat deze beoordeling onbesproken en brengt geen elementen aan, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zij *in casu* niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekster verklaart haar herkomstland te hebben verlaten omdat zij het slachtoffer werd van een poging tot verkrachting. Zij vreest ook een gedwongen huwelijk en opnieuw slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking (VGV). Ze geeft ook aan dat ze vreest gediscrimineerd te worden omdat ze behoort tot de minderheidsclan Madhiban. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

4.1.2. Verzoekster heeft naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming een medisch attest neergelegd. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven, blijkt uit dit medisch attest dat verzoekster verschillende fysieke letsels heeft, namelijk een litteken op haar arm met de grootte van een appelsien en een litteken boven haar linkerslaap van ongeveer drie à vier centimeter lang. Verder geeft de arts aan dat verzoekster pijn lijkt te hebben aan de bovenkant van haar hoofd en dat ze last heeft van gevoelloosheid in haar arm. Verzoekster zou ook angstig zijn als de deur dichtslaat, omdat dit haar herinnert aan het moment waar er toen veel lawaai was. Verder zou ze ook niet alleen willen zijn met een man in

een kamer. De Raad dient echter op te merken dat het medisch attest slechts summier is en slechts zeer beperkt ingaat op de door verzoekster aangegeven oorzaken voor deze letsels. Er wordt aangegeven dat het litteken op de arm afkomstig is van een steekwonde. Het litteken op de slaap zou afkomstig zijn van een slag met een ijzeren staaf. Wat dit laatste betreft, dient de Raad op te merken dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nooit gewag heeft gemaakt van een slag met een ijzeren staaf. Zij verklaarde immers dat haar aanvaller haar op het hoofd sloeg met een steen (zie NPO, p. 22). Verder verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud ook dat haar aanvaller haar tevens in het been heeft gestoken met een mes. Van enige littekens op deze plaats wordt in het medisch attest echter geen melding gemaakt. Rekening houdend met de voorgaande vaststellingen, evenals de vaststelling dat een medisch attest ook geen uitsluitel kan geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld of de letsels – waarbij artsen, op basis van de verklaringen van hun patiënt weliswaar een vermoedens kunnen hebben over de oorzaak van de letsels, maar nooit met de precieze feitelijke omstandigheden kunnen schetsen – dient de Raad vast te stellen dat het medisch attest op zich niet volstaat om het vluchtrelaas aannemelijk te maken. Zulke attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

4.1.3. Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat aan het neergelegd medisch stuk slechts een beperkte bewijskracht kan worden gegeven, voor wat betreft de oorzaak en precieze omstandigheden van de medische problematiek, en dat dit stuk steeds moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

4.1.4. Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorliggende stukken omwille van de inhoud en/of relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Evenmin volstaan de neergelegde stukken als afdoende verantwoording voor de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige verklaringen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maakt deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.1.5. De Raad stelt echter vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, omdat:

(a) ze zich bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming voordeed als minderjarige waarbij (i) ze verklaarde geboren te zijn op 1 augustus 2006 maar na leeftijdsonderzoek werd vastgesteld dat ze op het moment van het onderzoek reeds 22,4 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2,5 jaar; (ii) gevraagd of ze op deze vaststelling nog wilde reageren tijdens het persoonlijk onderhoud, verklaarde niet te willen reageren, maar aangaf de informatie te hebben gegeven die zij zelf had gekregen, het getest was en dat het normaal was en (iii) van een verzoekster om internationale bescherming kan worden verwacht dat zij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over haar identiteit;

(b) het opmerkelijk is dat ze niets kan zeggen over de identiteit van haar vervolgers, die volgens haar wel van haar dorp afkomstig waren waarbij (i) verzoekster verklaarde dat ze gevolgd werd door een dorpsbewoner die behoorde tot de machthebbers; (ii) gevraagd of ze deze persoon kende ze verklaarde hem niet te kennen maar wel te weten dat hij van het dorp afkomstig was; (iii) gevraagd hoe verzoekster wist dat hij van het dorp was, ze verklaarde dat hij haar volgde vanuit het dorp; (iv) gevraagd of hij in het dorp woonde, verzoekster opeens twijfelde en verklaarde dat ze dacht dat hij van het dorp was omdat hij van het dorp kwam toen hij haar volgde en (v) ze stelde dat de twee mannen die samen met de persoon die haar achtervolgde, naar haar thuis kwamen ook van haar dorp waren, maar wanneer gevraagd wordt wie die twee mannen waren, ze enkel kon vertellen dat ze van dezelfde clan waren als de persoon die haar achtervolgde, maar ze hun identiteit niet kent;

(c) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over wat er precies gebeurde nadat haar moeder tussen haar en haar aanvaller kwam waarbij (i) verzoekster eerst verklaarde dat de persoon die haar probeerde te verkrachten haar niet volgde doordat hij zijn bewustzijn verloren was na de slag van haar moeder tegen zijn nek met een steen en zij en haar moeder naar huis gingen; (ii) gevraagd naar hoe deze persoon wist waar zij woonde, ze opeens verklaarde dat hij naar haar en haar moeder keek en zij dacht dat hij hun naar huis gevolgd was; (iii) gevraagd naar wanneer hij haar en haar moeder volgde, verzoekster verklaarde dat ze niet wist hoe hij te weten kwam waar hun huis was, maar zij dacht dat hij hen volgde toen hij gevallen was na de slag van haar moeder en dus het bewustzijn niet verloren had en (iv) het opmerkelijk is dat verzoekster

verklaarde niet achterom te hebben gekeken toen ze wegliep van deze man om te zien of hij haar en haar moeder achtervolgde;

(d) verzoekster er niet in slaagt een concreet en gedetailleerd beeld te schetsen van de omstandigheden waarin haar broer overleed, waarbij ze niet wist door wie haar broer werd gedood;

(e) het opmerkelijk is dat verzoekster na de dood van haar broer geen problemen meer heeft gekend in Somalië waarbij (i) gevraagd of de mannen die naar haar huis waren gekomen haar niet meer hadden gezocht, ze verklaarde dat ze haar niet zochten omdat ze op dat moment het land aan het verlaten was; (ii) verzoekster vervolgens verklaarde dat de mannen haar wel zochten maar de familie waar ze naartoe was gevlucht samen met haar moeder, haar verstopte; (iii) gevraagd of ze naar het huis waren gekomen waar ze zich verstopte, ze stelde dat de mannen niet waren langsgekomen, maar de vrouw van de familie waar ze verbleef haar had verteld dat er drie mannen met wapens rondgingen in het dorp en (iv) het opmerkelijk is dat de mannen verzoekster niet komen zoeken zijn bij deze familie aangezien zij de enige andere clanleden in haar dorp waren;

(f) verzoekster geen zicht biedt waar en in welke omstandigheden haar netwerk zich in Somalië op heden bevindt waarbij (i) verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze op heden geen contact meer heeft met haar familie; (ii) ze inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het bezitten van een telefoon door haar familie; (iii) ze aanvankelijk verklaarde dat haar familie geen gsm had, om dan meteen erna te stellen dat ze een kleine gsm met simkaart hadden; (iv) uit haar summier verklaringen weinig doorzettingsvermogen blijkt om haar familie te vinden; (v) ze steeds de verantwoordelijkheid bij de asielautoriteiten of het opvangcentrum legt om haar familie op te sporen maar op geen enkel moment aantoon wat ze zelf heeft ondernomen om het contact met haar familie te herstellen en (vi) er redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster intensievere pogingen zou ondernemen om het contact met haar familie te herstellen, gelet op het feit dat ze kan lezen en schrijven en als volwassene Somalië heeft verlaten;

(g) uit de door verzoekster aangehaalde discriminatie wegens dat ze behoort tot een minderheidsclan geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid aangezien de incidenten die ze aanhaalde, niet zwaarwichtig genoeg zijn waarbij (i) gevraagd naar specifieke problemen die zij meemaakte, ze verwijst naar een relatie die ze gedwongen moest stopzetten omdat zijn familie haar bedreigde maar ze hier zelf geen vrees aan koppelt en uit haar verklaringen niet blijkt dat nadat ze de relatie stopte, ze nog problemen heeft ondervonden met zijn familie en (ii) ze verder enkel nog aangaf dat ze omwille van haar clan werd uitgescholden tijdens het halen van water uit de waterput en ze moest stoppen met de Koranschool omdat ze gediscrimineerd werd door haar leeftijdsgenoten maar hier geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden uit afgeleid;

(h) de vrees die ze aanhaalt om gedwongen te worden uitgehuwelijkt bij terugkeer en pijn te zullen ervaren door haar VGV indien ze seksuele betrekkingen zou hebben niet gebaseerd is op concrete feiten maar louter een hypothetische bewering betreft en er op basis hiervan geen reële of actuele vrees bij terugkeer kan worden vastgesteld waarbij uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat ze omwille van haar reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar haar land van herkomst of dat een terugkeer naar Somalië ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV.

4.1.6. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.7. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.8. Wat betreft de vaststellingen inzake verzoeksters leeftijd, wijst de Raad erop dat de Dienst Voogdij en de FOD Justitie op 19 oktober 2021 een leeftijdsonderzoek heeft verricht, waarbij verzoeksters werkelijke leeftijd werd geschat op 22,4 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat zij op die datum evengoed 19,9 jaar oud was (zie, AD CGVS, "beslissing Dienst Voogdij"). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoekster bij de registratie van haar beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals zij bij binnenkomst heeft voorgehouden. Er ligt zelfs een verschil van minstens bijna vijf jaar tussen verzoeksters beweerde leeftijd op basis van haar geboortedatum en haar minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek.

Verzoekster stelt de leeftijdstest die haar minderjarigheid betwist in vraag. Zij betoogt dat vele juridische en wetenschappelijke auteurs deze methode bekritisieren. Zij volhardt dan ook in haar verklaringen over haar leeftijd en stelt dat zij volgens wat haar moeder haar vertelde op 1 augustus 2006 is geboren.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoekster had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekster heeft echter

nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont zij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

Daarnaast werd verzoekster gehoord op het CGVS, niet alleen omtrent haar vluchtrelaas, maar ook omtrent haar identiteit – waaronder haar leeftijd – en de door haar bijgebrachte documenten. Verzoekster werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op dit leeftijdsonderzoek (NPO, p. 5). Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster louter vasthield aan de door haar opgegeven leeftijd bij registratie, met name 15 jaar en dat zij aldus op het ogenblik van het onderhoud 18 jaar was. De opgegeven leeftijd is een essentieel element van haar identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met haar algehele geloofwaardigheid. Van een verzoekster mag dan ook worden verwacht dat zij hier waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, *quod non in casu*. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek allerm minst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

4.1.9. Verzoekster stelt verder dat het niet merkwaardig is dat ze ervanuit ging dat de mannen die naar haar huis kwamen van haar dorp afkomstig waren, omdat ze zelf niets anders kent aangezien ze tot een minderheidsclan behoort, ze de mensen van haar dorp niet kent en zelf nooit buiten haar dorp geweest is. De daders kwamen ook vanuit het dorp en hebben haar opgezocht in haar dorp waardoor ze ervanuit ging dat deze mannen ook van het dorp afkomstig waren. Door louter te stellen dat ze zelf tot een minderheidsclan behoort en ze zelf nooit haar dorp heeft verlaten waardoor ze dacht dat de mannen die naar haar huis kwamen ook van het dorp kwamen, slaagt ze er niet in de vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen. Ze verklaart hier immers niet mee hoe ze wist dat de man die haar probeerde te verkrachten tot de machthebbers behoorde (zie NPO, p. 22) en dat de twee mannen die later met hem naar huis kwamen van dezelfde clan waren als degene die haar probeerde te verkrachten (zie NPO, p. 24). Bovendien kan er bijkomend op gewezen worden als verzoekster, zoals ze in haar verzoekschrift stelt, de mensen van haar dorp niet kent, het nog opmerkelijker is dat ze spontaan verklaarde dat die mannen van haar dorp afkomstig waren en niet gewoon zei dat ze de mensen in haar dorp niet kende. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat: *“Gevraagd door wie u precies werd gevolgd, antwoordt u dat hij een dorpsbewoner was en hij behoorde tot de personen die de macht hadden (ibid.). Gevraagd of u deze persoon kende, stelt u hem niet te kennen en zegt u opnieuw dat hij van het dorp was (NPO, p. 22-23). Verder gevraagd hoe u wist dat hij van uw dorp was, antwoordt u dat hij u volgde vanuit het dorp (NPO, p. 23). Gevraagd of hij in het dorp woonde, twijfelt u opeens en stelt u dat u denkt dat hij van het dorp was omdat hij vanuit het dorp kwam toen hij jullie volgde en dat de twee mannen, met wie de persoon naar uw huis kwam, ook van uw dorp waren (ibid.). Echter, wanneer er u even later gevraagd wordt wie die twee andere mannen waren, antwoordt u enkel dat ze van dezelfde clan waren als uw vervolger, maar dat u hun identiteit niet kent (NPO, p. 24). Dat u niets kan zeggen over de identiteit van uw vervolgers, die volgens u van uw dorp afkomstig waren en er woonden, is opmerkelijk. Daarnaast is het merkwaardig dat hoewel u niet weet wie deze personen zijn, u er wel van overtuigd bent dat ze van uw dorp zijn.”*

4.1.10. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij vaststelt dat: *“Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat er precies gebeurde nadat uw moeder tussenkwam. Gevraagd wat er gebeurde met de man nadat hij werd geslagen, antwoordt u dat hij op u leunde, uw moeder hem sloeg met een steen op de achterkant van zijn hoofd, hij zich keerde naar uw moeder en haar verwondde met zijn mes, hij zich terug naar u keerde, uw moeder hem vervolgens met een steen in zijn nek aanviel en hij op de grond neer viel (NPO, p. 24). Gevraagd of de persoon u volgde naar uw huis, antwoordt u van niet en zegt u dat hij viel, zijn bewustzijn verloor en jullie naar huis gingen (ibid.). Gevraagd hoe hij wist waar u woonde, stelt u opeens dat hij naar jullie keek en u geloofde dat hij jullie volgde (ibid.). Verder gevraagd wanneer hij u volgde, antwoordt u dat u niet weet hoe hij exact wist waar uw huis was, hij met twee andere personen kwam, u denkt dat hij jullie volgde toen hij viel, hij misschien viel door de pijn en hij zijn bewustzijn niet verloor en hij u misschien op dat moment achtervolgde (ibid.). Dat u uw verklaringen opeens aanpast doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder is het ook zeer opmerkelijk dat u verklaart tijdens het weglopen niet eens naar achter te hebben gekeken om te zien of uw vervolger u achtervolgde (ibid.), hetgeen toch een logische reactie zou zijn indien u werkelijk voor uw leven aan het rennen was.”* Verzoekster laat deze vaststellingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, onbesproken. De Raad acht, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeksters geloofwaardigheid ernstig wordt ondergraafd, doordat zij haar verklaringen aanpast, naar gelang de vraagstelling van de *protection officer* en in een poging om deze in overeenstemming te brengen met de door de *protection officer* opgeworpen vaststellingen. Voormelde motieven worden door de Raad overgenomen.

4.1.11. Verder wijst de Raad er op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor

vervolgung steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoekster kan niet uitklaren waarom haar achtervolgers – die blijkens haar verklaringen gebrand waren om haar te vinden, zelfs in zulke mate dat zij haar broer hebben neergeschoten – haar niet kwamen zoeken in het huis van de enige andere familie van verzoeksters clan. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt: “*Verder is het ook opmerkelijk dat u hierna geen problemen meer heeft gekend. U verklaart dat u, nadat de drie mannen naar uw huis kwamen, vluchtte naar mensen van uw clan (NPO, p. 22). Gevraagd of de personen die naar uw huis kwamen u niet meer hebben gezocht, verklaart u dat ze u niet zochten omdat u het land verliet op dat moment (NPO, p. 25). Opgemerkt dat u verklaarde te zijn gevlucht naar het huis van personen van uw clan en daar een nacht te hebben doorgebracht en gevraagd of ze u toen niet probeerden te zoeken, antwoordt u dat ze naar jullie zochten, maar de familie jullie verstopte (ibid.). Verder gevraagd of ze naar hun huis zijn gekomen, zegt u dat ze niet kwamen, maar de vrouw waarbij u verbleef u vertelde dat er drie mannen met hun wapens rondhingen (ibid.). U verklaarde eerder tijdens het interview dat er slechts twee families van uw clan woonden in uw dorp (NPO, p. 6). Dat ze jullie niet zijn komen zoeken bij deze personen is dan ook heel opmerkelijk en overtuigt niet.*”

4.1.12. Na zorgvuldige lezing van het dossier, stelt de Raad op basis van bovenstaande vaststellingen en in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas. De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze vast dat deze omstandigheid maakt dat ook geen geloof kan worden gehecht aan het overlijden van verzoeksters broer, in de door haar geschetste omstandigheden. De moord op haar broer vloeit immers voort uit de reeds ongeloofwaardig geachte problemen van verzoekster. Dat de commissaris-generaal dienaangaande een cascaderedenering gebruikt, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Evenmin doet deze omstandigheid afbreuk aan het pertinente motief in de bestreden beslissing dat verzoekster geen concrete details over zijn overlijden kan vertellen en zelfs niet weet wie van de mannen haar broer heeft gedood.

4.1.13. Verzoekster haalt verder nog aan dat de commissaris-generaal gebruik maakt van een subjectieve beoordeling. De Raad benadrukt dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.1.14. Wat betreft het gebrek aan contact met haar familie, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat: “*Voorts dient ook opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u op heden geen contact meer heeft met uw familie. U verklaart dat u uw moeder voor het laatst sprak voor uw vertrek uit Mogadishu en u uw vader en broers en zussen voor het laatst sprak op de dag dat u uw dorp verliet (NPO, p. 14). U stelt sindsdien geen contact meer te hebben met hun (ibid.). U verklaart verschillende keren hulp te hebben gezocht en stelt het aan uw sociaal assistent te hebben verteld (ibid.).*

Vooreerst bent u inconsistent in uw verklaringen over het bezitten van een telefoon. Zo stelt u aanvankelijk dat uw familie geen gsm had, om dan meteen erna te verklaren dat jullie enkel een kleine gsm met simkaart hadden (NPO, p. 14). Gevraagd of u voorzorgsmaatregelen heeft getroffen bij uw vertrek om in contact te blijven met uw familie, vraagt u zich af wat u had moeten doen (NPO, p. 17). De vraag herhaald, antwoordt u dat u voorzorgsmaatregelen trof door ‘het nummer’ mee te nemen (ibid.). Gevraagd wat u precies geprobeerd heeft om in contact te komen met uw familie, stelt u dat u hun nummer probeerde te bellen, maar dit niet actief was, u met uw sociale assistent sprak over tracing, maar dat er nog niets is uitgekomen (ibid.). Verder gevraagd welke pogingen u ondernam om de tracing op te starten, antwoordt u dat u niets kan doen en geen stappen kan ondernemen omdat u de verantwoordelijkheid niet heeft en geen papieren hebt (NPO, p. 15). Gewezen op het feit dat het Rode Kruis u kan helpen bij het vinden van familieleden, antwoordt u dat ze hierover spraken, u de namen van uw familieleden doorgaf toen u asiel aanvraagde maar de opsporing tot nu toe niet opgestart is (ibid.). Gevraagd of u enige bewijsdocumenten heeft met betrekking tot de opsporing van uw familie, antwoordt u van niet (ibid.). Uit uw summierende verklaringen blijkt weinig wil en vastberadenheid om uw familie te lokaliseren. U legt steeds de verantwoordelijkheid bij de asielautoriteiten/het opvangcentrum en verwijst telkens naar het gebrek aan mogelijkheden om uw familie te contacteren, maar toont op geen enkel moment aan wat u zelf ondernomen heeft om het contact met uw familie te herstellen. Aangezien u kan lezen en schrijven en u als volwassene uw familie en land van herkomst verlaten hebt, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u intensievere pogingen zou ondernemen om opnieuw contact met hen te krijgen. Het bovenstaande doet vermoeden dat u de Belgische asielautoriteiten geen zicht wilt bieden op waar en in welke omstandigheden uw netwerk in Somalië zich op heden bevindt.” Door louter te volharden in haar verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud en te stellen dat het ging om een verduidelijking en niet om een tegenstrijdigheid, waar ze eerst verklaarde dat haar familie geen middelen van communicatie had om vervolgens te stellen dat ze wel een gsm hadden, brengt verzoekster de voorgaande beoordelingen

van de commissaris-generaal niet aan het wankelen, noch werpt ze een nieuw licht op haar zaak. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoekster een passieve houding aanneemt tegenover de beschikbare mogelijkheden om te trachten contact te leggen met haar familie. Van verzoekster, als meerderjarige die kan lezen en schrijven, kan daadwerkelijk meer intensieve pogingen worden verwacht, zodat verzoeksters terughoudendheid doet vermoeden dat zij geen zicht wilt bieden op de actuele levensomstandigheden van haar netwerk in Somalië.

4.1.15. Wat betreft de discriminatie omdat ze behoort tot een minderheidsclan, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat: *“Uit de door u aangehaalde incidenten kan echter geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden omdat deze niet zwaarwichtig zijn. Gevraagd welke problemen u precies heeft ondervonden door het behoren tot een minderheidsclan, antwoordt u vele problemen en beledigingen te hebben gekend en stelt u dat jullie niet naar school konden gaan, jullie werden geslagen en jullie hier niets over konden zeggen (NPO, p. 6). Verder gevraagd welke problemen u specifiek meemaakte, verwijst u naar een relatie die u gedwongen moest stoppen omdat zijn familie u bedreigde (NPO, p. 6-7). Gelet op het feit dat u hier zelf geen vrees aan koppelt, blijkt niet dat u nadat u uw relatie stopzette nog problemen hebt gehad met deze familie en kan gesteld worden dat u hier geen problemen meer mee zal kennen ingeval van terugkeer. Verder geeft u nog aan dat u omwille van uw clan wordt uitgemaakt tijdens het halen van water uit de waterput en u moest stoppen met de Koranschool omdat u gediscrimineerd werd door leeftijdsgenoten (NPO, p. 7 en 17). Er kan echter bezwaarlijk gesteld worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u als gevolg hiervan een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.”* Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en te volharden in haar verklaringen, haalt verzoekster de gedane beoordeling, die pertinent en draagkrachtig is, niet onderuit. Verzoekster slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat zij in Somalië, als lid van een minderheidsclan, zal worden onderworpen aan discriminatie die kan beschouwd worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De incidenten die zij vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud zijn immers niet voldoende zwaarwichtig om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op reële schade.

4.1.16. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Waar verzoekster nog stelt dat ze een gegronde vrees voor vervolging heeft omdat ze een alleenstaande vrouw zonder netwerk is en ze dus behoort tot een specifieke sociale groep, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat ze geen contact meer heeft met haar familie, waardoor ze niet als een vrouw zonder netwerk kan worden beschouwd. Waar zij wijst op het risico op een gedwongen huwelijk in Somalië, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster niet *in concreto* aannemelijk maakt dergelijks te moeten vrezen. Zo stelt de Raad vast dat verzoekster bij haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zij in het verleden een relatie kon hebben met een jongen met wie zij wilde huwen (zie NPO, p. 7). Zij verklaarde weliswaar dat de relatie diende te worden beëindigd, omdat de familie van de jongen niet wilde dat hij zou trouwen met iemand van een minderheidsclan, doch hieruit blijkt wel dat verzoekster van haar eigen familie een zekere vrijheid kreeg om relaties aan te gaan. Verzoekster was, rekening houdend met de leeftijdsbepaling, ook reeds meerderjarig bij haar vertrek uit Somalië, waarbij zij geen gewag heeft gemaakt van indicaties dat zij door haar familie zou worden uitgehuwelijkt. In de mate dat zij stelt te vrezen dat zij moet huwen met de persoon die haar trachtte seksueel te misbruiken, dient te worden vastgesteld dat hierboven reeds werd vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

4.1.17. Verzoekster werd ook slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking type II (hierna: VGV) in Somalië en heeft ter staving hiervan medische attesten bij het CGVS neergelegd. De Raad betreurt dat verzoekster aan dergelijke praktijk werd onderworpen. De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer *“daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld”* en *“daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard”*, in de zin van artikel 48/3, §2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet (zie arrest van de Raad, gewezen in een kamer van drie rechters, met nummer 122.669 van 17 april 2014). *In casu* moet echter worden vastgesteld dat verzoekster, hoe betreurenswaardig ook, reeds werd onderworpen aan VGV type II. In deze dient de Raad echter vast te stellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Somalië riskeert opnieuw aan deze praktijk te worden blootgesteld. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de NANSSEN nota aangaande infibulatie en het risico op re-infibulatie. Dergelijke situatie ligt op heden niet voor, aangezien verzoekster niet werd onderworpen aan een infibulatie (VGV type III). Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de vaststellingen, zoals deze worden gemaakt in voormelde nota. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat er geen concrete indicaties voorliggen dat verzoekster bij een

terugkeer zou worden blootgesteld aan de meer verregaande vorm van VGV, zijnde een infibulatie, die een risico op re-infibulatie inhoudt. In die omstandigheden dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV, zodat een toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is.

4.1.18. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Somalië kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster afkomstig is uit de regio Mudug, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

4.2.3. De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie: “*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.*

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de

gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Mudug te worden beoordeeld.

Mudug wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en waar het willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Mudug een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Mudug is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De controle over de regio Mudug die samen met Galgaduud de deelstaat Galmudug vormt, is verdeeld tussen de deelstaat Galmudug en de deelstaat Puntland. Puntland controleert de noordelijke helft van de regio. Gaalkacyo, de hoofdstad van Mudug, is ook verdeeld waarbij Puntland het noordelijke deel van de stad controleert en Galmudug het zuidelijke deel. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de overheid gesteunde milities tegen al-Shabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio. Zo werd Harardhere, een strategisch belangrijke havenstad, in januari 2023 heroverd op de groepering.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Mudug geschat op 1.317.403 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 87

geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (48). Dit zijn vooral gevechten tussen het Somalische leger, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilitie, tegen al-Shabaab. Andere geweldincidenten betreffen vuurgevechten tussen de aanwezige veiligheidsdiensten onderling, interclangeweld en AS-aanvallen tegen de veiligheidsdiensten. ACLED noteert twee incidenten waarbij geweld uitbreekt tussen twee AS-groepen doordat één AS-groep probeerde de terreurgroep te ontvluchten en zich over te geven aan de overheid. ACLED noteert in totaal 914 dodelijke slachtoffers in de regio Mudug door dit type van geweld. Er worden geen burgerdoden geregistreerd. Droneaanvallen van het Amerikaanse leger tegen AS-doelwitten vormen de meerderheid van de 19 geregistreerde incidenten onder de categorie explosions/remote violence. De overige incidenten zijn aanslagen door alShabaab op de veiligheidsdiensten en geallieerde militieën. Al-Shabaab pleegt ook een suicide vehicle-borne IED (SVIED)-aanslag tegen een safehouse waar leden van het federale parlement zaten alsook de president van de deelstaat Galmudug. Onder violence against civilians noteert ACLED 20 incidenten met 24 burgerdoden, het betreffen voornamelijk clanconflicten omwille van bloedwraak of een grondgeschil. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/onveiligheid en in mindere mate omwille van droogte en overstromingen, hervestigt zich in Galgaduud of binnen dezelfde regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Mudug sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Mudug in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mudug een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

4.2.4. Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoekster brengt geen objectieve landeninformatie bij die deze beoordeling doorprikt. Rekening houdend met de veiligheidsanalyse, dient verzoekster een hogere mate van persoonlijke omstandigheden aan te tonen, aangezien het willekeurig geweld niet van een hoog niveau is. Verzoekster wijst nog op haar jonge leeftijd, het feit dat zij een alleenstaande vrouw is, dat zij niet op een familiaal netwerk, een clannetwerk of de bredere maatschappij kan rekenen voor bescherming, wijst de Raad erop dat deze elementen gelet op de reeds hierboven gedane beoordeling niet zonder meer kunnen worden weerhouden. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt geen familiaal netwerk meer te hebben. Rekening houdend met de leeftijdsbepaling, dient te worden vastgesteld dat verzoekster reeds ruim meerderjarig is. Verder maakt verzoekster niet aannemelijk waarom de enkele omstandigheid dat zij behoort tot een minderheidsclan maakt dat zij meer risico loopt om te worden blootgesteld aan het willekeurig geweld.

4.2.5. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mudug een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken.

Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES